

Розмова з учителем

Борис Олійник

Старомодний поет
ген із того наївного часу,
Де ще княжила совість і честь викликали на звіт, –
У якимсь напівсні
відхиливсь я од звичної траси
І не згледівсь, як зопалу вибрався у потойсвіт.

Мов сновида,
бреду у слизькій до огидності твані,
Де жують, і жеруть,
і злягаються на видноті,
І над Вічним вогнем потирають долоні захлані,
І справляють нужду
на солдатські могили святі.

І снують, і кишать,
і розпродують все, до зернини.
В цьому хижому шабаші
я – самотній, мов перст.
А довкруг – ні душі,
позаяк замість душ – порожнини,
Лиш такий же самотній до ніг моїх тулиться пес.

Що за скрегіт вночі?
Углядаюся в темінь погрозу:
Двое чад із надгробка здирають дідівську зорю
І здають дефіцитну –
за мірою циніків – бронзу,
І на виручку колються,
сходячи в землю сиру...

І коли вже здушило щось темне відразу і вогко –
Спам'ятався:
стою біля хати в далекім... колись.
Із вікна мені світить дитинства довірливий вогник,
А над книгами звично
мій перший учитель схиливсь.

Він пита мене:

- Сину, а що це ти зблід, як з навроків?

- Та приснилось, - затнувся, -

таке... хоч на дерево лізь.

- То, козаче, не сон.

Прогуляв ти в дитинстві уроки -

Саме ті, на яких ми проходили...

капіталізм.